

Hvad endelig Afgjørelsen af det formelle Spørgsmaal angaaer, veed jeg af min politiske Erfaring, at det kun er til Iiden:Rytte at appellere til Ubelmodigheden, naar Partier staae ligeoverfor hinanden. Naar man har Magten, er man aldrig saa tilbøielig til Ubelmodighed, som naar man ikke har den. Da ifjor et andet Mindretal brugte sin Magt, var der paa den Side, hvor Mindretallet nu er, en stor Indignation derover.

Formanden: Jeg maa gjøre den Bemærkning, at jeg dog ikke kan indsee, at denne Sags Afgjørelse skulde afhænge af, hvad den ærede Landstingsmand kalder Partier; men at den maa skee efter den Overbeviisning, som Enhver anseer for rigtig.

Ploug: Hvis den ærede Formand tillader det, vil jeg svare, at Partier danne sig efter de forskjellige Meninger; og at jeg naturligviis ikke har meent, at Noget vilde stemme uden efter sin Overbeviisning.

Lehmann: Forsaavidt den ærede Landstingsmand har gjort gjældende, at et af de Tilfælde, hvor jeg fandt en extraordinair Behandling begrundet, at Sagen nemlig skulde være paatrængende, skulde her være tilstede, og fremdeles søgte Grunden til Sagens paatrængende Natur i Næringsloven, skal jeg bemærke, at Næringsloven, der ganske rolig har ligget i en Række af Aar, er saa langt fra at forudsætte, at denne særlige Bestatning paa Næringsen skal bortfalde, at den tværtimod udtrykkelig forudsætter og paanh hjemler samme. Jeg skal endvidere bemærke, at naar man har støttet sig paa, hvad der er skeet med Hensyn til Næringsstatten i Kjøbenhavn, da holder det heller ikke Stik; thi vel er Communalbestyrelsen hørt, men det er dog ikke den, der har taget Beslutningen; thi det er ved Rigsdagen og ved Lovens, at Sagen er bleven afgjort. Naar det er sagt, at Næringsstattsens Ophævelse skulde være Kjøbstæderne en Trøst ligeoverfor Næringsfriheden, forekommer det mig lidet ønskeligt, at det, at der findes Bængsel efter at blive fri for en Skat, skulde være tilstrækkelig Grund til at tage den bort og vælte den over paa andre;

thi Skatten skal jo dog tilveiebringes. Med Hensyn til Ubelmodigheden skal jeg bemærke, at da Lovforslaget ikke har været undergivet nogen virkelig Behandling, ikke blot ikke i Udvalg; thi det er ikke nødvendigt, men her i Sælen; og fordi det ikke vil føre til noget praktisk Resultat, er det, at det ikke egner sig til Afgjørelse.

M. W. Bruun: Der er hittet, at det er et almindeligt Duffe i Kjøbstæderne, at en saadan Lov maatte udkomme, og det er gjentaaget af den høitæredede Minister, at Lovens Vedtagelse vilde gjøre et godt Indtryk i Kjøbstæderne. Jeg skal tillade mig at spørge, hvoraf veed man det? Er det tilstrækkeligt, at der fra en enkelt Kjøbstad er kommet et Andragende og fra nogle Sider udtalt Duffer derom? Jeg maa bestemt modsigte de Herrer's Berettigelse til at tillægge dem, der stemme mod en extraordinair Behandling, en mindre varm Medfølelse for Kjøbstæderne end dem selv. De Herrer vide ikke, om det er et Duffe kun hos Borgerrepræsentationerne eller om det er hos Borgerne. Det trænger ogsaa til Dphævning. Man kan dernæst ikke sige os, paa hvilken Maade Bestatningen bliver erstattet. Man siger, at man ønsker Næringsstattsens Afskaffelse. Ja, dersom derved kunde forståes, at den heelt skulde forsvinde, vilde vist alle Kjøbstæder være enige; men med Hensyn til Fordelingen paa Andre stiller Sagen sig anderledes. Det forekommer mig, at Sagen vel kan trænge til Overveelse og Behandling, og det synes mig ubilligt, at man sætter endeel af Thingets Medlemmer i den Nødvendighed at skulle stemme imod den extraordinaire Behandling. Det er altid mindre behageligt. Det er vel sandt, at man kan sige, at det ikke er afgjort, at der vil være Majoritet for Lovens endelige Vedtagelse. Det kan Ingen vide. At der ved Spørgsmaalet om Udvalgs Bestatelse har været en Minoritet af 18 Stemmer imod 22, er ikke noget afgjørende Argument, at Sagen gaaer over til tredje Behandling med en lille Majoritet, heller ikke; thi Mange kunne have stemt herfor, som dog ikke ønskede Lovens. Men hvad det kommer an paa er, om man med Billighed kan forlange, at Medlemmer,